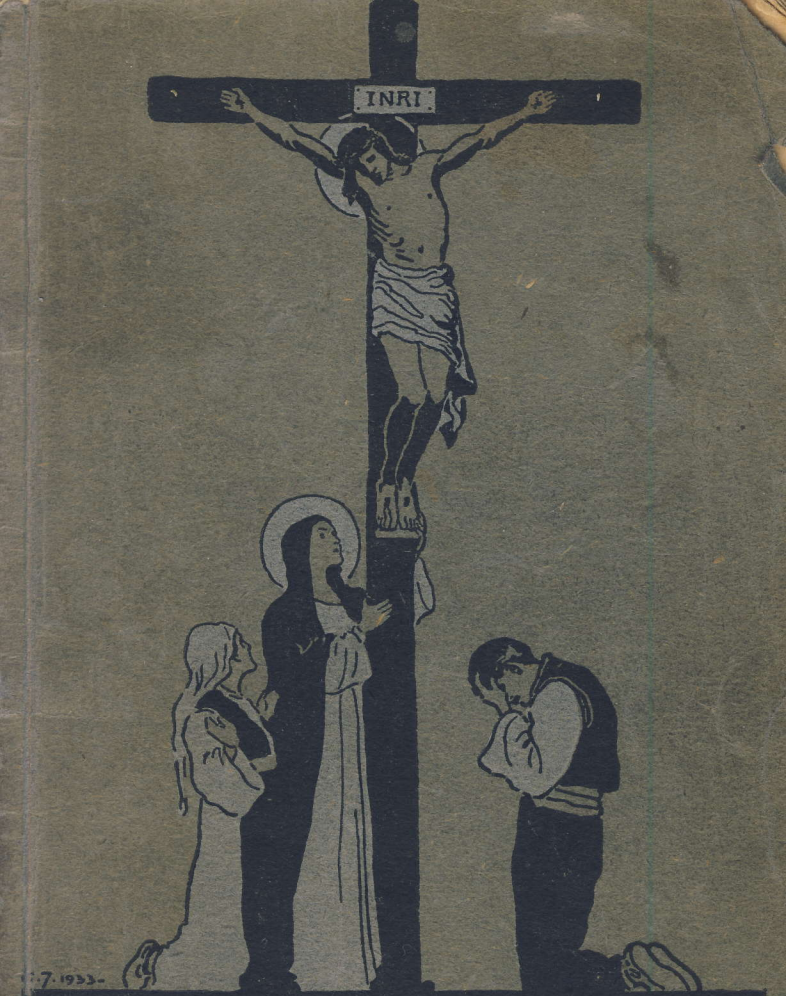

MUKA G.N. ISUSA KRISTA I PLAČ MAJKE NJEGOVE

O. FRA. PETAR KNEŽEVIĆ

B793

MUKA G. N. ISUSA KRISTA

I

PLAČ MAJKE NJEGOVE

SLOŽIO:
O. FRA PETAR KNEŽEVIĆ
REDA SV. FRANJE

DVADESET I ŠESTO IZDANJE

IZDALO:
UREDNIŠTVO I UPRAVA GLASNIKA SV. ANTE
SARAJEVO

CIJENA 25 DINARA

1933
ŠTAMPARIJA „MINERVA“ (M. UJVARY)
BEOGRAD

Nihil obstat.

Beograd, dne 14. februara 1933.

O. Vlašić, censor.

Br. 147.

Imprimatur.

Beograd, dne 14. februara 1933.

† O. Ivan Rafael

Br. 213./1933.

Imprimatur.

Sarajevo, dne 12. veljače 1933.

Fra Marijan Marić,
Provincijal

PREDGOVOR K PRVOM IZDANJU

Tebi slatki Isuse, Bogu mome i otkupitelju svijeta, a tako i Majci Tvojoj Djevici Mariji, ovaj moj malovrijedni trud priklonito posvećujem; i zemlju, koju si Ti u vrijeme muke Svoje neprocijenjivom krvlju Svojom obilno natopio, da nas od vječnoga ropstva otkupiš, prostrt (neznajući drugo reći) preponizno ljubim.

Pod Sinjem, na 25. travnja 1753.

Za nehamo stvorenje Tvoje
Fra PETAR KNEŽEVIĆ

PREDGOVOR DVADESETŠESTOM IZDANJU

Duboku, franjevačku pobožnost našega katoličkog puka, uz mnoge druge vjerske pjesme, posvjedočuje najbolje „Gospin Plač". To pjesničko razmatranje u narodnom stihu skitila je patnička duša bosanske kršćanske raje i njim se preko tri stoljeća tješila, jer ju je sadržaj njegov — Muka i Smrt G. N. Isukrsta — potican na hrabro i ustrpljivo snošenje najvećih kušnja i najtežih nevolja.

Prvi poznati „Gospin Plač" spjevan od Fra Matije Divkovića ugledao je svijetlo g. 1631. Međutim, u zadnjih dvjesta godina udomaćio se u svim kućama Bosne, Hercegovine, Dalmacije i posavske Slavonije omiljeli „Gospin Plač" iz pera Fra Petra Kneževića. I taj „Plač", prigodom svete godine — 1900-godišnjice smrti Isusove — a 180 godina nakon prvoga izdanja, izdajemo evo dvadeset i šesti puta sa željom i molitvom da on u dušama svojih čitalaca i pjevača proizvede one iste učinke koje je

proizveo u dušama tolikih i tolikih minulih naraštaja naše mučeničke Bosne. Neka promatranje Muke Isusove i boli Majke Njegove zagrije u srcima našim što veću ljubav, da tako zagrijani uzvratimo ljubav Onome koji je nas prvi ljubio do smrti na Križu. U takovom promatranju dati će „milosrdni Bog da sveta godina povrati dušama mir, Crkvi posvuda dužnu slobodu, a svima narodima slogu i pravo blagostanje".

Križ donosi kršćanima nužnu životnu hrabrost i konačnu nagradu.

Sarajevo, na Čistu Srijedu, 1933. g.

Uredništvo i Uprava
GLASNIKA SV. ANTE

Ponukovanje

Što ste stali, o misnici,
Šta radite redovnici?
Što se zgodi, jur vidite,
Zašto dakle ne cvilite?

Sad je vrijeme od žalosti,
Tuge, plača i gorkosti,
Jer Bog, koji sav svijet stvori,
Uhvaćen je, da s' umori.

Nije vrijeme od pjevanja,
Već od tužnog uzdisanja;
Jer krivice hude naše,
Da s' uhvati, uzrok daše.

Mi smo bili uzrok svemu,
Sama ljubav jest u Njemu,
Radi koje umrijet htjede,
Da nas k sebi sve privede.

Puk vas dakle vi skupite
I na plač ga probudite,
Nek svak znade, da prav gine
Rad ljubavi Kralj istine

Stare, mlade i malene
I da nitko ne ostane;
Jer je za sve mučen bio,
Sve je krvlju otkupio.

Vas zazivlje tužna Mati,
Da dođete s njom plakati,
Jer će lakše i njoj biti,
Ako vidi vas cviliti.

Čin'mo, dakle, da hodimo
S Majkom dragom i vidimo,
Kud joj Sina u naglosti
Vuku mučeć bez milosti;

Pute krvlju poštrapane
Preko grada na sve strane,
Te joj plačuć pritecimo,
Pa ovako svi recimo:

„Pusti, Majko, nas plakati,
Cvilit, tužit, uzdisati,
Uzrok to su naši grijesi
Svega toga, a ti nijesi,

Jer s' u grijehu porodili,
I grješni smo uvijek bili,
A ti nisi nikad bila
Grješna ni grijeh učinila.

Ti ne plači dakle čista,
Niti daji tuzi mjesta;

Već to, Majko, pusti nama,
Da plovimo u suzama.

Ali još smo svi mlohavi,
Ti nas, Majko, ne ostavi;
Užgaj srca, pamet zberi,
Što je grješno sve operi.

Od grijeha se svi kajemo,
I tebi se utičemo,
Jer s nam' ako budeš biti,
Grijeh nas neće predobiti.

Spravni plakat svi želimo,
I skupa te svi molimo,
Da s' ispuni naša želja
Plačuć muku Spasitelja."

Kad s' od grijeha svi kajete,
I kad cvilit jur želite,
Propetoga svi gledajte,
Nas pomnjivo poslušajte.

Muka G. N. Isukrsta
i
Plač B. D. Marije, Majke Njegove

PISAC:

Vrijeme došlo jur budući,
Da sin Božji, hotijući
Samo naše rad ljubavi
Svoj vijek svršit, svijet ostavi.

Htjede prije s učenicim,
Svojim vjernim našljednicim,
U ljubavi večerati
I jaganjca blagovati.

Još za stolom On sjeđaše
I nauke njim davaše,
Kad sâm Juda s njeg ustade
I s tim misli svim zadade.

U grad odmah on poteče
I glavarom ovo reče:
„Što rekoste meni dati,
Noćas ću Ga vam predati?“

Jer on bješe prije bio
Kod njih, te sve utvrdio,

Al sam' ovu noć čekaše,
Jer zgodniju nju cjenjaše.

A kad njega razumješe,
Pogodbu mu izbrojiše,
I sva cijena preopaka
Bi trideset srebrenjaka.

Od njih četu tad zapita
I strah jer ga bješe svijeta,
„Noćas — reče — poći ćemo
I našav Ga, svezat ćemo“.

Što god pita, sve mu daše,
Jer to jedva dočekaše;
I noć mrkla već bijaše
Kad iz dvora pohitaše.

I jer s' hodit ne viđaše,
Mnogi fenjer svoj nosaše,
Drugi zublje imađahu,
Ter goruće prednošahu.

Strašno bjehu oružani
S mačim, štitim, buzdovani,
S nožim, sabljam, sulicami,
S harbam, štapim, sikirami.

Da na vojsku udariti,
Il grad koji razoriti
Iz temelja budu htjeli,
Žešće spravni ne bi bili!

On pred njima gredijaše,
Jer vrtao znadijaše,
Buduć u njeg dohodio
Većkrat s Meštrom i molio.

Znamenje im htjede dati:
„Kog ja budem cjelivati,
On je, Njega uhvatite
I pomnjivo povedite."

Na molitvi Isus staše
Kad se vrtu svi pribraše;
Tada Juda sam poteče,
Poljubi Ga, pak mu reče:

„Evo sam se povratio
Baš iz grada, gdje sam bio;
Zato lijepo pozdravljam Te
I srdačno cjelivam Te."

Ovo kako reče Juda,
Navališe odasvuda;
S konopim Ga utegoše,
Pak nemilo povedoše.

Tada Gospa doma staše
Ter u srcu sva predaše,
Jere dobro znadijaše,
Da već vrijeme došlo b'jaše.

Tak' u smetnji sva budući
I često se obzirući,

Gle Ivana učenika,
Isusova ljubezníka!

Kako njega tužna vidi,
Sva se strese, sva probl'jedi;
A kad spazi da cviljaše,
Jur s' osjeti, što bijaše.

Al želeći bolje znati,
Htjede njega upitati.
Poče dakle njeg tješiti
I ovako govoriti:

GOSPA:

„Nut se, dragi moj, ustavi,
Te mi zbiljne glase javi,
Što s' od Sinka moga zgodi?
Gdje je? Što l' se Njem dogodi?

Ali jer te plačna gledam,
Sva se stresam i sva predam,
Da ćeš glas mi tužan dati,
I srce mi prostrijeljati".

IVAN:

„Kad već, Gospo, želiš znati,
Pravo ću ti sve kazati,
Što se zgodi Sinku tvomu,
A predragom Meštru momu.

Sinoć netom večerasmo
I s njim janjca blagovasmo,
Za priliku nama dati,
Htjede noge svim oprati.

Pa pođosmo put Siona
Prešav potok od Cedrona;
A kad potok taj pređosmo,
U vrtao uniđosmo.

S nami Juda ne bijaše,
Ali mjesto znadijaše,
Buduć u njem često bio
I sa Meštrom on molio.

Ostavivši druge stati
Nas tri htjede izabrati:
Mene jadna, kog milova,
Sa mnom Petra i Jakova;

Do sred vrtla s Njim dođosmo,
Pak tu sva tri ostadosmo:
Malo dalje On poteče,
Ter na golu zemlju kleče.

I na obraz On prostrv se
Svomu Ocu pomoli se,
Krvavo se tad znojeći
Ove riječi govoreći:

„Oče čudne veličnosti,
Pun ljubavi, pun milosti,

Ako može kako biti,
Ne daj m' ovu čašu piti.

Ako l' hoćeš pak inako,
Pripravan sam svakojako,
I što god Ti budeš htjeti,
Od srca ću ispuniti".

Na molitvi dok On staše,
Nam se vrlo svim drjemaše,
Bjehu oči oteščale,
I bijasmo svi pospali.

Trikrat brižljiv nas pohodi,
Da se komu što ne zgodi
Poče po tom nas buditi
I ovako govoriti:

„Što spavate? . . . ustanite,
S pomnjom bdijte i molite,
Da među vas ne udari,
Napast i kog ne prevari.

Nuder, dragi, dignite se,
I moleći čuvajte se,
Jer premda je duša spravna,
Nevoljna je put mlohavna".

Ovo istom što izreče,
Vrativši se opet kleče,
Tad od Oca primi Svoga
Poklisara nebeskoga,

Koji smjerno pozdravi Ga
I prejako pokrjepi Ga
Davši Njemu razumjeti,
Da Mu valja smrt trpjeti.

Još On tako sve klečeći,
I vruće se sve moleći,
Eto Jude pred svim prvi,
Za njim vojska sva se svrvi.

Svi bijahu ustrešeni,
Kao lavi razdraženi;
Al se svaki njih pomete,
Kad im reče: „Kog išćete?“

Natrag zemlji tu padoše,
I bez svijesti ostadoše;
Kad im potom oblast dade,
Na noge se svak ustade;

Juda tada k Njem poteče,
„Zdrav Meštre!“ Njemu reče,
Pak himbeno Njeg cjelova;
A reče mu Meštar ova:

„Prijatelju, što s' došao?
Ter to li je tvoj posao,
Tako ljubeć me izdaješ
I zlotvorom sad predaješ?“

Tad svi na Njeg navališe,
Uhvatiše i svezaše;

Dok tu tako biše smeća,
Učenici daše pleća!

Od tuge bi pukla stijena,
Videć kako tvoga Sina
Biju drvljem, rukam jakim
I oružjem svakojakim.

Da Ga možeš tek vidjeti
I kakav je procjeniti,
Rekla bi mi: „Sin moj gdje je?
Jerbo Sin moj ovo nije“.

Izvan sebe bi ostala,
I tu mrtva zemlji pala
Videć, gdje Ga svaki psuje
Ruži, bije, pogrđuje.

S Njim s' otuda podigoše
I k Ani Ga povedoše,
Nemilosno turajući
I bezdušno lupajući.

Hodi brzo, mene slijedi,
Za života još Ga vidi,
Jer svak od njih jako žudi,
Da Ga sudac na smrt sudi.

Učini mi sad na volju,
Umiljeno ja te molju,
Da Ga živa zatečemo
I štogod Mu bar rečemo.“

PISAC:

Kad ču Gospa tužne glase,
Od žalosti uzdrhta se
I ništa mu tad ne reče,
Već na zemlju tužna kleče.

Na nju pade tuga taka,
Da ju radost minu svaka
I taku joj muku dade,
Da ni riječi reć' ne znade.

Gorka joj je žalost bila
Sveto srce obavila,
Pa je htjede Mandalena,
Primit tužnu na koljena.

Tu i sestre njene staše,
Svaka gorko uzdisaše,
Videć kakvu muku pati
Isusova sveta Mati.

Videć Gospa kako žele
Tugu njenu da podijele,
Poče bolno uzdisati,
I kroz suze govoriti.

GOSPA:

„Ah moj Bože, jadna ti sam!
Sestre mile, tužna ti sam!

Ove glase sad primivši
I događaj razumjevši!

Kakvu tugu primih na se,
Jurve svaka domišlja se
Rad dragoga Sinka moga
Uhvaćena bez razloga.

Ah moj Sinko pregizdavi!
Moj raskošu i ljubavi!
Kud ću, kamo l' sad bez Tebe?
Jur sam na pol izvan sebe!

Ajme! lijepa dušo moja!
Meni nije već pokoja;
Komu ću se sad utećі,
Komu l' žalost svoju reći?

Gdje su sada učenici,
Vjerni Tvoji našljednici,
Koji s Tobom svud iđahu,
I za T' umrijet govorahu?

Od straha su pobjegnuli,
I da rečem, odmetnuli,
Niti za Te ko već haje,
Nit za Tobom ko pristaje.

Ajme! Juda nesretniče!
Meštra svoga odmetniče,
Šta ti skrivi moj Sin mili,
Te me tako ti ucvili?

Harnost tvoja, tužan, gdje je?
Sinoć noge prao ti je,
Tijelom Svojim jest pitao,
I krv Svoju piti dao.

A pak tako Njeg izdade
I Židovom sad predade?
Koji drugo ne iskahu,
Jer Ga smaknut svi željahu.

Ko te Njemu preporuči,
Neg' ja, koju s Njim razluči?
Tako li Mu život skrati
I za dobro zlo povrati.

Tako l' kažeš harnost svoju,
Tako l' plaćaš ljubav moju?
Da se nisi bar rodio,
Sretniji bi mnogo bio!

Draži su ti srebrenjaci,
Što ti daše nesretnjaci,
Nego l' život Sina moga
Nad svim ljud'ma prekrotkoga.

Jao! Juda Škariote,
Zašt' učini nas sirote?
Pače, tužan, tebi jao,
Jer si Boga svog izdao!

Mande draga, ustani se,
Sinku sa mnom uputi se;

Znaš, da ti je dobro htio,
I da-ti je Meštar bio.

I vas molim, sestre moje,
Jer po meni vam je svoje,
Da se gradu potežimo
I sve što je izvidimo.

Ti, Ivane, nas čuvati
Hoćeš i put kazivati,
Kuda Sinka mog vodiše,
Kud li s Njime prohodiše.

Suce ćemo za Nj moliti,
Neće l' nam Ga pokloniti,
Može biti da se ganu
I mučiti Njeg prestanu.

Opet velim, ne kasnimo,
Već svi skupa potecimo
Ne bi li Ga dali nama,
Videći nas u suzama."

PISAC:

Tužna Mati tad s' uputi,
Putem čineć plač preljuti;
A sva bi ti poblijedila,
Kad bi krvi kap vidjela.

Jerbo dobro znadijaše,
Da joj Sinka krv bijaše . . .

S njom i sestre hodijahu
I žaleći naricahu.

Hodeć jadna posrtaše,
Jer u tuzi sva bijaše,
Al ju sestre podizahu
I na rukam uzdržahu.

Još noć posve mračna bješe,
Kada dvoru svi prispješe.
Ane dvor se nazivaše
Koji Kajfin tast bijaše.

K njemu bjehu dovrvili,
Kad Ga bjehu uhvatili,
Jer je glavar njihov bio
I njih na put otpravio.

Tu, jer pitan, progovori,
I kratko mu odgovori.
Malkus pljuskom Njeg zamlati!
I za dobro s tim Ga plati.

Ah! kakvu Mu pljusku dade,
Modar obraz vas ostade,
Jer Mu ruka do ramena,
Bješe gvožđem oklopljena.

Taj udarac prenemili
Gorče Majku još ucvili;
Ljuto cikne to videći,
Pak zažali govoreći:

GOSPA:

„Ajme, lijepo lice moga
Sinka dragog i miloga!
Joj! kakva je to desnica,
Kakva li je zaušnica!

Ah Malkusu neharniče!
Ah nesretni nesretniče!
Ta kakvo je to lupanje,
Kakvo li je udaranje?

S tim li Njega danas plati,
Što ti noćas uho vrati,
Kad od Petra odsječeno,
Bi t' od Njega izliječeno?

Ah moj Sinko, moj pokoju,
Sam Ti vidiš žalost moju!
Nit ću prestat tugujući
Lice tako gledajući.

Lice bijelo i rumeno,
Tako si mi nagrđeno!
Što ću tužna, jeda l' koga,
Da pomogne Sinka moga?

PISAC:

Jošter Gospa naricaše,
Kad s' otale posukaše
S Njim, a ruke bjehu jako
Svezane Mu naopako.

Kajfi tada pohitješe
Jer svećenik prvi bješe,
Preda nj došav osvadiše
I bezdušno svjedočiše

Govoreći: „zakon daje
Novi, nek znaš, istina je:
Crkvu, veli, razoriću,
Pak u tri dni sagradiću.

Puk je čudno prihinjio
I zla dosta počinio;
Još se hvali, da j' od Boga
I Sin da je Svemožnoga".

Tada Kaifa usta gori,
Ter Mu veli: „nut govori!
Bogom živim zaklinjem Te,
Jesi l' Božji Sin pitam Te?"

Kad ču Boga spominjati
Isus, i za čast mu dati
Usta sveta On otvori
I kratko mu odgovori:

ISUS:

„Kad odgovor ti moj želiš
Da sam Božji Sin, sam veliš;
Ovako ti odgovaram
I znaj dobro, da ne varam.

Vidjećete pak ljudskoga,
Sina sjedit s desne Boga
Hodeć Božjoj po krijeposti
U oblacih od jasnosti!"

PISAC:

Tada Kaifa rasrdi se,
I vas u gnjev promijeni se;
Razdrje svite, viknu: „dosti,
Jer svi jurve čuste psosti!

Nut Pilatu potecite,
I što reče, njem' recite!"
Tad Ga pljuskam izlupaše
I na lice svi pljuvaše.

Pak zgrabiv Ga kao lavi
U naglosti bez ljubavi,
Do Pilata pohitješe,
Jer on tada sudac bješe.

Kad Ga njemu prikazaše
Jednim glasom zavikaše:
„O pravedni Gospodine,
Sudi krivca nek pogine!"

Tada Pilat njih zapita,
Iz koga je kraja svijeta?
Ne htijuć se prevariti,
I tuđina osuditi.

On bo jošter ne znađaše,
Da kralj Njegov Irud b'jaše;
A kad začu, reče: „ljudi,
Irud neka Njega sudi!

K njem' Ga dakle povedite,
I osvade prikažite;
Ako krivac bude biti,
Pravdu će vam učiniti".

Rad obzira, kog imade
Pilat, Irud mir mu dade,
Jer zlotvori prenemili,
Prije toga bjehu bili.

Tad Ga k njemu povedoše;
A kad preda nj izvedoše;
Mnogo s' Irud obveseli,
Jer Ga davno vidjet želi.

I jer čuo bješe bio,
Da je čuda počinio,
Uzdaše se on vidjeti,
Da će koje učiniti.

Irud mnoge riječi strati,
Al Isus mu riječ ne vrati;
I za to se na Nj rasrdi,
Te Ga vojskom svom pogrdi;

Čini bijelim da s' ogrne,
Pak Pilatu da se vrne;

A bijelim se pokrivahu,
Bez pameti što bijahu.

Tad i majka posrćući,
Za Njim hodeć sve plačući,
Videći Ga odjevena
S bijelom svitom ko mamena.

Tako dakle Njeg' slijedeći,
A to više sve cvileći,
Iznemogla na tle kleče
I ove Mu riječi reče:

GOSPA:

„A vidiš li, Sinko mili,
Kako Tvoja majka cvili?
Obazri se i vidi me
I s pogledom utješi me!

Ah, to li je za T' odjeća,
Da sam mrtva, kamo sreća!
To li razlog, koga čine
Ljudi, vrutku od istine!

Mudrost ista Ti budući
I sve tajne Ti znadući,
Pak Te bijelim zaodjeti,
Da svim za smijeh moraš biti!

Ajme! pravdo već te nije!
Kad Irudov sud taki je:

Jeda si mu što kriv bio,
Ili pamet izgubio?

On se luđak može zvati,
Nit se veći može dati,
Jer koji mu razum dade,
Za bezumna zlo poznade.

Bože sveti, čudne zloće,
Bezakonja i slijepoće!
Može li se zamisliti
Zlobnost gora, i vidjeti?

A kad svi su jednoumni,
Te pristupit ne dadu mi
I vode Te u plahosti,
Turajući bez milosti.

Za Te molit korist nije,
Jer kad molim, svak se smije,
Što ću brižna što ću sada,
Pregorkoga puna jada!"

PISAC:

Dokle Gospa naricaše
I svom Sinku govoraše,
Sva dovrvi pogotovu,
Vojska dvoru Pilatovu.

U dvor kad se svi svrviše,
Dvorska vrata zatvoriše;

Unić Majci ne dadoše,
Već nemilo otiskoše.

Oko Njega tu stajahu
I popriječko na Nj gledahu,
Oštro zubim svi škripljući,
Suca hlepno čekajući.

Sađe Pilat po tom toga
I videći svezanoga:
„Koja tužba", reče njima,
„Protiv tomu u vas ima"?

Svi rekoše: „da zločinac
Posve nije i još hinjac,
Ovdje ne bi svezan bio,
Nit' bi Ga se tko dodio.

A sad evo svi velimo
I čisto ti govorimo,
Da Ga smakneš i umoriš,
A drugo nam ne govoriš.

On bo veli, da j' od Boga
I sin da je Svemožnoga,
On zakone stavlja nove,
Te se našim kraljem zove.

Je li pravo, da s' ovaki
Čovjek pusti preopaki?
Jer s' otežeš, dobro pazi,
U zlo koje ne ugazi!

Ovo što ti prikazasmo
I na znanje svi mi dasmo,
Sve su stvari od istine,
Sudi dakle, nek pogine!"

Pilat reče: „kad velite,
Da je krivac i želite,
Da pogine, vodite Ga"
I po Pismu sudite Ga."

Tad glas opet svi digoše
I s vapajem njem' rekoše:
„To se nami ne pristoji
Već u samu tebi stoji"!

Pilat onda Njemu reče:
„Otkad ime tako steče,
Eto Tebe kraljem tvore,
Je l' istina, što govore?"

Buduć dotle muče stao
Isus, i riječ ne rekao,
On mučati tad prestade,
Te odgovor taj mu dade:

ISUS:

„Il' s' od sebe to poznao,
Ili ti je ko kazao?
„Kralj jesam li", ti upita?
Jesam, al' ne ovog svijeta!

Svijeta da sam kralj ovoga,
Imao bih i Ja koga,
Koji bi Me sad branio,
Nit' bih ovdje svezan bio.

Ali sam se rodit' htio,
I čovjek se učinio,
Da ne leži svijet u tmini,
Već nek živi u istini.

U pravici kogod hodi,
Mene sluša i nahodi:
Ovako je kako velim,
Jer spasenje svakom želim!"

PISAC:

Kad ču Pilat: „ne bučite,"
Reče — „nego promislite;
Nije tako to suditi,
Nego treba izviditi.

Vi velite, da G' umorim,
Niti drugo da govorim,
A ja vami velim opet:
Zar ću kralja vašeg propet?"

Kad Pilata razabraše
Do nebesa povikaše:
„Mi nemamo drugog kralja
Cezaru se klanjat' valja.

Deder nemoj već kasniti,
Ni toliko lastan biti!
Hoće pravda mjesto svoje,
Sudi dakle, jer pravo je!"

Pilat poče tad misliti,
Kako će Ga izbaviti;
Reče slugam: „uzmite Ga,
Tere s bičem izbijte Ga!"

Njega sluge tu zgrabiše,
K stupu tako privezaše,
Da Ga bješe krv oblila,
I još zemlju natopila,

Odrt tako vas bijaše,
Da se svaka kost viđaše;
Nit ostade igdje cijelo,
Za hrt igle, slavno tijelo.

Pak Mu ruke oprostiše
I na Nj opet navališe,
Bijuć, ružeć i psujući
I za ruglo na Nj pljujući.

Tim spletoše čudnu krunu
Preoštroga trnja punu,
Te Ga s njome okruniše
I na glavu štapim biše.

Ušlo trnje u možđane
Već bijaše na sve strane,

I živ samo tad ostade,
Da put umre, jer ne dade.

Tako strašno izranjena
I tom krunom okrunjena,
Pilat puku tu stojeći
Ukaza Ga govoreći:

„Evo čovjek, koji svoga
Nejma lica jur ljudskoga,
Zarad ljutih smrtnih rana
Buduć odrt sa svih strana.

Što suviše već želite,
Jer kakav je svi vidite;
A da rečem po razlogu,
Prava smaknut ja ne mogu".

A kad vidje Majka Djeva
Sinka svoga, jedva živa,
Svega krvlju oblivena
I nemilo nagrđena.

Puna teške, strašne boli
Gorke suze tužna proli
I dok grozni mač je mori
Poče jadna da govori:

GOSPA:

„Ajme! Sinko srce moje,
Tako li je tijelo Tvoje!

Tako l' mi Te nagrdiše
I za ruglo okruniše.

Evo cvilim i uzdišem,
Evo jedva dušom dišem:
Znam, da sam Ti tužna Mati,
Al Ti neznam pomoć dati.

Glava, Sinko, kakva Ti je?
Svak bi reko, Tvoja nije!
Kakav obraz, diko moja,
Krvav i pun mrtvog znoja!

Ej, Pilate, zlo ne bio,
Što si sada učinio?
Pravda tvoja taka li je,
Da se muči ko kriv nije?

O neharni vi, Židije,
I nemile krvolije,
Što m' od Sina učiniste,
Zašto l' mi Ga nagrdiste?

Nije li vas milovao,
Nije l' čuda djelovao;
Nije l' mrtvim život dao,
A bolesne ozdravljao?

Gdje je zakon, ljubav gdje je,
Harnost vaša taka li je?
To li Njemu povratiste,
Pošlje dobra, kog primiste.

Sad komu ću, kud ću, što ću,
Na toliku reći zloću,
Videć propast puka moga,
A prognata od svakoga?

Cvili, kukaj, tuguj, plači,
Štogod imaš sve potlači!
Što ću tlačit, što l' m' ostaje,
Kad mi Tebe sad nestaje.

Što se dobro htjet mogaše,
U Tebi se nahođaše,
I bez Tebe, dušo moja,
Nije mira ni pokoja!

PISAC:

Jošter Gospa hotijaše
Žalit, ali ne mogaše,
Jer joj glasa već nestade,
A na srce tuga pade.

Tu Židova vika staše,
Ter iz glasa svak veljaše:
„Ta još kazna nije dosti
Za Njegove sve tamnosti;

Za Njeg nije odgovora,
Ni drugoga dogovora:
Sudi, nemoj već braniti,
Jer on mrtav mora biti!"

Opet Pilat jer viđaše,
Da kriv Isus ne bijaše,
Pustiti Ga nastojeći,
Reče njima ove riječi:

„Već običaj ja vaš znadem
Pak i treba da vam dadem
Krivca, koga vi želite
I za koga uzmolite;

A vi znate dobro sami,
Da je blagdan sutra vami,
Hoćete li radi toga,
Barabana il Ovoga?

Za Isusa znate, tko je,
A Baraban znate, što je;
Ako koji čuo nije,
Život njegov, ev' ovi je:

Baraban je pobunitelj,
Mnogih smutnja probuditelj,
Ubio je i čovjeka
Za opakog svoga vijeka.

Ovaj toga učinio
Nije, niť je kog ubio.
Sada dakle promislite,
Koga ćete i recite".

Tako Pilat govoraše,
Jer Ga prava poznavaše,

Al Židovi kad to čuše,
Jednim glasom poviknuše:

„Da Tog propneš svi velimo,
Barabana svi prosimo.
Jer Taj Boga našeg psuje,
Govoreći Sin da Mu je".

A kad Pilat ču te glase,
Onda većma uzboja se,
Zapita ga: „tako zdravo,
Otkuda si, kaži pravo?"

Odgovor mu Isus ne da,
Već ponizno k zemlji gleda.
Pilat reče: „što ne zboriš,
Zašto l' sa mnom ne govoriš?

Ne čuješ li, potrebniče,
Kako mnoštvo na Te viče?
Ja Te mogu izbaviti
I mogu Te pogubiti;

Život i smrt Tvoja stoji,
Sad u rukuh samo mojih:
Otkuda si dakle, kaži,
A drugoga već ne traži".

Kao janje Isus staše,
Dokle Pilat govoraše;
Usta sveta On otvori,
Te Pilatu progovori:

ISUS:

„Kad već hoćeš da besjedim,
Oblast imaš i Ja vidim,
Al imao vlasti ne bi,
Da zgor' dato nije tebi;

Nit bi sud tvoj dobar bio,
Da ne bude Bog hotio;
Koji pak Me tebi dao,
U grijeh veći je upao!"

PISAC:

Čuvši Pilat izvede Ga
I reče im: „vidite Ga;
Što mislite? drugo nije,
Evo kralj vaš, o Žudije."

Kad te riječi razumiše,
Svi jedino zavapiše:
„Propni Njega, svi velimo,
A sve jedno govorimo!

Ovdje sudac, znamo da si,
I prijatelj Cezara si;
Ako nećeš što svijet prosi
Neprijatelj Cezarov si.

Jerbo tkogod kralj zove se,
Od Cesara odmeće se;
Pazi dakle, da rad Njega
Ti ne budeš krivac svega".

Ovo kad mu navijestiše
I Cesarom zaprijetiše
Sva mu snaga onda pade,
A prostosti već ne stade.

Sjede dakle na prijestolje,
Premda preko svoje volje
I reče im: „vodite Ga,
I na križu propnite Ga!"

Kad osudu razumiše,
Svi na Njega navališe,
Rastezaše, opet biše,
Pak na Nj teški križ staviše.

Tužna Majka sva problijedi
Kad pod križem Njega vidi;
Ne moguć Mu pomoć dati,
Poče gorko uzdisati.

Al ju sestre podigoše,
Pa za vojskom š njom pođoše.
Ženâ još se tad uputi,
Š njom udare u plač ljuti.

Tu kad družbu Isus vidi,
Da plačući Njega slijedi,
Pogleda ih dragostivo,
I reče im milostivo:

ISUS:

O Sionske jadne žene,
Ne plačite zarad Mene,

Nego sebe oplačite
I na porod vaš žalite!

Jer će vrijeme jednom doći,
Kada će se tužno reći:
„O nesretne dojilice,
I blažene neplodnice“!

U dan oni strahoviti
Planinam će govoriti:
„Gore, na nas nut padnite,
Nesretne nas pritisnite;

Jer kad ovu čine štetu
U zelenu još drvetu,
Što će s' onda dogoditi,
Kada bude suho biti?“

PISAC:

Još ovako govoreći
Isus pade, križ noseći,
Ne moguć se već držati,
Nit na nogu više stati.

A križ ovi, kog nosaše
Osam lakat' dug bijaše,
A poprijeko od četiri
Po sadašnjoj našoj mjeri.

I jer htješe, da duljini
Odgovara u težini,

Bi od hrasta sav zelena,
Štogod malo poravnjena.

S njim zločinca dva vođahu,
Koje smaknut hotijahu;
Jednom ime b'ješe Dizma,
A drugi se zvaše Gizma.

Razbojnici bjehu bili
I zla dosta počinili;
I prezret Ga jošte htješe,
Kada i njih s Njim propeše.

Njih da idu, silovahu,
A Isusa potezahu,
Jer budući na tle pao,
Ne b'jaše se još digao.

Kada vidi tužna Mati,
Njega tako potezati,
Ne mogući odoliti,
Poče plačuć govoriti:

GOSPA:

„Ajme! sinko ljuta rano,
Moja diko i obrano!
Zar su Tvoji družbenici
Nemilosni razbojnici?

Toga li sam dočekala,
Toga li se nagledala,

Da Te tako pogrdiše
I s lupežim osudiše.

Ah propasti, ah zlobnosti!
Ah gorkosti, ah žalosti!
Da križ nosiš na ramenih
Sve do kosti ogoljenih!

Zar Te takom družbom vode
I načine iznahode,
Da nagrde tijelo Tvoje,
I da rane srce moje?

Već Te molim, Sinko blagi,
Ah! premili i predragi,
Da mi dadeš križ nositi;
Već ne mogu podnositi!

Tada ću se umiriti,
Kad Te budem izmijeniti,
Onda neću već plakati,
Kad T' izmjenu budem dati".

PISAC:

Dokle Gospa tu cviljaše,
Isus s križem put slijeđaše;
Kako malo naprijed pođe,
Na Njeg mrtva nesvijest dođe.

I jer snaga Njeg izdade,
Licem Svojim na tle pade,

Tad viknuše, da svak stane,
Dok se opet ne ustane.

Majka jadna kad to spazi,
Kao da ju mač porazi;
Al joj Božja milost dade,
Da tu mrtva ne ostade.

Glas bijaše izgubila,
Mrtvim s' znojem oznojila,
„Ah moj Sinko!" samo reče
I uz dragog Sina kleče.

I dok strašna bol ju bije,
Nijemo gorke suze lije,
Majku tužnu gledajući,
Malo Sinom još dišući.

Vrhu zemlje Sin ležaše,
Koga lice sve bijaše
Velestrašno izranjeno,
U znak smrtni promijenjeno.

A kod Njega bolna Mati
Neizmjernu tugu pati,
Jer nemože pomoć svome
Sinku dragom ljubljenome.

Oružnici kad viđaše,
Da još malo živ bijaše,
Ter nemože ni hoditi,
A kamo li križ nositi,

S Njega teški križ skidoše
I Šimunu predadoše;
Cireneo on se zvaše,
A iz sela tad iđaše.

On ne htjede križ nositi,
Al ne može ino biti.
Na se dakle kad križ primi,
Uputi se među njimi.

Tad Isusa podigoše
I nemilo povedoše;
Kalvarija mjesto b'jaše,
Gdje se propet imađaše.

Kalvarija, tumačeći,
„Mrtva glava" hoće reći,
Jer tu kosti svih bijahu
Onih, koje propinjahu.

Slomljena je bolju stala,
Majka gorko uzdisala,
A sestre ju pomogoše,
Te za vojskom š njom odoše.

Kada na vrh gore bješe
Kalvarije, to vidješe,
Da sva nad Njim vojska staše
I na križ Ga propinjaše.

Jedni ruke rastezahu,
Drugi s čavlim pribijahu;

Udaraca jeka staše,
Da sva gora odjecaše.

Kad bi koga Majka čula,
Sva b' iznova protrnula;
Samo krijepost Božja dade,
Da tu mrtva ne ostade.

A kad sve to dovršiše,
I križ uzgor usadiše,
Isus poče tad moliti,
I Svom Ocu govoriti:

ISUS:

„O moj Oče, svemogući,
Već na smrti Ja budući,
Ti znaš, da sam ispunio
Sve potanko što si htio.

Činio sam što je bolje
I umirem drage volje:
Vražju silu Ja oborih,
I čovjeku raj otvorih.

Sada molim, Oče mili,
Vrhu sviju Ti se smili,
Da Te budu svi štovati,
Pak raj s Tobom uživati.

Ti svim ovim sad oprosti,
Jer si Otac od milosti,

Da tko od njih ne pogine,
Jer ne znadu što sve čine.

Sad su Moji protivnici,
Al nek budu našljednici;
Njim se dostoj milost dati,
Da se mogu pokajati".

PISAC:

Dok tu Isus viseć staše,
I molitvu dok činjaše,
I lupeža dva propeše,
Pak se rugat s Njim počeše:

„Aj naglasni čudotvorče:
Aj, aj, vrsni rukotvorče,
Koji crkvu razrušuješ,
Pak u tri dni sagrađuješ!

O naš kralju, zdrav nam bio,
Čudno li si zadobio!
Imaćeš se čim hvaliti,
Kada k Ocu budeš priti:

Jer gdje drugim život dade,
Sad Ga Tebi već nestade;
Valja reći da krijeposti
Tvoje nijesu sve vrijednosti."

Lupež pako govoraše,
Koji s lijeve tad visaše:

„Ako Božji Ti Sin jesi,
Nas i Sebe s križa snesi."

Ovo Gizme riječ bijaše,
Al to Dizma ne veljaše,
Već osorno na nj zavika:
„Što govoriš? Jel prilika?

Ti sam znadeš da smo krivi,
Nit je pravo, da smo živi;
Al pravedan Ovaj gine,
Nepravedno bez krivine.

Pak Isusa gledajući
Reče Njemu uzdišući:
„Molim, da me ne zabudeš,
Kad u raju svome budeš".

Kad je Isus njega čuo,
Na milost se jest ganuo,
I skrušena njeg' videći,
Utješi ga govoreći:

ISUS:

„Kad je tako, Ja ti velju,
Ispunit ću tvoju želju:
Danas bićeš u pokoju,
Ter užívat slavu Moju!"

PISAC:

Isus tako govoreći
I milosno njeg tješeći,

Židi trudni svi sjeđahu
I na Nj katkad pogledahu.

Uz križ tužna Majka staše
I mučeći uzdisaše
Videć Sinka da skončaje,
I življet Mu mal' ostaje.

A kad Isus Majku vidi,
Da već ništa ne besjedi.
On započe nju tješiti,
Ter ovako govoriti:

ISUS:

„Ženo, nemoj već plakati,
Niti tužeć uzdisati,
Nego srcu svome mir daj,
I malo Me sad poslušaj:

Bez sumnjenja jur svakoga
Ti znaš volju Oca Moga,
Svijet otkupit da sad imam
Strašnom smrću, koju primam.

Ja se k Ocu poć pripravljam
I za sada teb' ostavljam;
Rekoh, nemoj već plakati
Niti tužit, uzdisati.

Ja ću milog Ivana ti
Sad za sina eto dati.

Nek te čuva, nek te služi,
I nek s tobom već ne tuži.

Teb', Ivane, nju predajem;
Za mater ti Majku dajem.
Znaj, da sam ti sve predao,
Kada sam ti Majku dao".

PISAC:

Isus tako njoj govori,
Da ju štogod razgovori:
Jer bližniji s njom bijaše
Nego s onim, što trpljaše.

Ivan kako Mater steče
Prignu glavu, k njoj poteče
I kakono sin njen pravi,
Do smrti je ne ostavi.

Ah! ko b' igdar održao
Suze, ter sad ne plakao,
Videć novu tu rodbinu,
Procjenjujuć tu razmjenu.

Gleda Majka Sina svoga,
Zatim gleda na novoga.
Pak promišlja u gorkosti
Rođenoga izvrsnosti.

Smišlja, tko je njen Sin bio,
Tko l' Ivana porodio;

Opet gleda, pa uzdiše,
Videć da joj već izdiše.

Ali premda u tom stanju
I smrtnome doskončanju
Još za Majkom čezne, sahne,
Da joj na put tko ne stane.

Tako misleć uzdržaše
Suze, te već ne plakaše;
Al nemoguć predobiti
Žalost, poče govoriti:

GOSPA:

„Ah! moj Sinko poljubljeni,
Ah preslatki i medeni,
Riječi Tvoje, premda mile,
Srce su mi prostrijelile.

Jer čujući te razmjene
Od tuge mi duša vene,
Jer kako će Ivan biti
Sin mi, Sinko plemeniti?

Ti Sin Boga velikoga,
On čovjeka sin jednoga;
On pri Tebi toliki je,
Kolik onaj koga nije;

Pak ga mjesto Sebe daješ,
Men', a mene njem predaješ.

Što ću tužna, je l' prilika?
Ah žalosti prevelika!

Još mi veliš: „uzdisati
Nemoj više, ni plakati!"
A može li igdar biti,
Da ja mogu to podnijeti?

Ajme, kud ću, ja l' komu ću!
Smela sam se, neznam što ću:
Umrijet želim, al ne mogu,
Nije drugo: hvala Bogu!"

PISAC:

Dokle Gospa tako cvili,
Oždni joj Sin premili
I zapita žedan piti,
Imajući jur umrijeti.

Ova žeđa želja b'jaše,
Kom otkupit nas željaše,
Rad šta b'jaše i došao
I sam Sebe na smrt dao.

To Židovi razumjevši
I mrtva Ga već hotjevši
Žuč i octa pomješaše,
Pak tu gorkost pit Mu daše.

Buduć Isus okusio
I nemilost njih vidio,
Nehtje piti, nego svomu
Ocu reče Nebeskomu:

ISUS:

„Oče dobri, je svršeno,
Što od Mene bi rečeno:
Ja dovrših volju Tvoju,
Sad Ti dajem dušu moju.“

PISAC:

Ovo rekav malo dahnu.
Prignu glavu, ter izdahnu.

Ovdje se svi prostru i neko vrijeme promišljaju, a zatim se nastavi:

A kad Isus duh predade,
Čudno smućen svijet ostade:
Sunce jasnost tad izgubi,
Dođe mračan i pogrubi,

Tmast s oblakom crnim hodi
Mjesec, netom to se zgodi;
I svijet osta sav pun tmine,
Jer preminu Kralj Istine.

Sva se zemlja strašno strese,
Jer Bog-čovjek smrt podnese;
Zastor crkve vas po poli,
Razadrije se sve do doli.

Smrt povrati, što pomori,
Jer se mnogi grob otvori,
Mnogi sveti ustadoše,
Ter u sveti grad odoše.

Planine se rastvoriše,
Građe mnoge oboriše,
I živine bez razloga,
Sve smrt plaču svoga Boga.

Kad stvorenje svako tada
Poruši se, cvili, jada,
Što j' od Majke tužne bilo,
Što li joj se dogodilo?

Križ bijaše zagrlila,
Sva s' u sebi promjenila,
Ter krv Sinka cjelivaše,
A drvetu govoraše:

GOSPA:

„Ah! moj križu, gorka željo,
Smrtna Sinka mog posteljo,
Jer na tebi Sin moj mili,
Od svijeta se tog odjeli.

Zar ti li si odar moga
Sinka dragog i miloga,
Na kom umrijet Njem' dopade,
S koga duh Svoj Ocu dade?

Ter pernica ti čestita
Jesi, gdje'no Stvorac svijeta
Htjede za njeg otkupiti,
Gorko život Svoj svršiti.

Križu, križu, ah gorkosti!
Premda jesi pun slatkosti,

Jer po tebi svi griješnici
Sad su rajski baštinici.

Ja sam Majka, koja s' bolim,
Ah prigni se, tebe molim,
Da ja s' tebe Sinka snimim
I na svoje krilo primim;

Da nad njime ruke sklopim,
Pa s' od tuge sva rastopim
A vodu će oči dati,
Ter ću rane ja oprati.

Križu, drvo posvećeno,
Za Spasenje određeno,
Daj mi Sinka moga tijelo,
Na tebi je dosta bilo.

Sin je to moj, križu sveti,
Koga najprije u pameti
Začeh, po tom i porodih,
Već daj mi Ga, kako godi.

Križu, križu, ah žalosti!
Prekomjerstvu mome prosti,
Jer mi tuga srce kosi,
Pamet mota i zanosi.

Istina je, da tugujem,
Al iz srca tebe štujem,
Jer s' orude Otkupljenja,
Jer s' uhvanje od Spasenja."

PISAC:

Dok tu Majka naricaše,
I priklono križ moljaše,
Š njom i sestre nje bijahu,
S drugim ženam i cviljahu.

Muške glave tu ne b'jaše
Samo Ivan, jer sva b'jaše
Ina vojska odvrvjela,
Buduć mrtva Njeg vidjela.

Tako tužna ta družina
Plačuć moli Gospodina
Da bi tkogod još došao,
I skinut Ga pomogao.

Tad Josipa ugledaše,
Da se k njima približaše
Noseć ljestve, da Ga skine
S križa prije noćne tmine.

Svak Josipa poznavaše,
Jere plemić on bijaše,
Posve čovjek od razloga
Bogat, vrstan, bojeć Boga.

Kod Pilata, bješe bio,
Od njeg tijelo isprosio,
Jer Ga htjede pokopati,
I novi mu svoj grob dati.

Buduć križu pristupio
I na nj ljestve naslonio,

Započe Ga otkrivati,
Tupe čavle izbijati.

A kad čavle povadiše,
I s križem Ga rastaviše
Na krilo Ga majka prija,
Sad neg' igda žalosnija.

Tad pak poče cjelivati
Strašne rane tužna Mati,
Iz dubine uzdišući,
Groznim suzam njih perući.

Nad Njim ruke raspinjaše,
Od žalosti pak sklapaše;
Al ne moguć već trpjeti,
Poče na glas tu vapiti.

GOSPA:

„O svi, koji prohodite
Razmislite i vidite:
Je l' u komu bila slična
Žalost mojoj i prilična?

Evo Sinka sad izgubih,
Koga sa svim srcem ljubih
Slavu, diku, ures svijeta,
Od trideset i tri ljeta.

Bijah Majka od radosti,
Sad sam more sve gorkosti

Sinka mrtva gledajući
I na krilu Njeg' držeći.

Ah! moj Sinko pregizdavi,
Vruće živi sve ljubavi,
Smrt me strijelja na sve strane
Videć ove strašne rane.

Ajme, glavo sve mudrosti,
Razabranja i trijeznosti,
Kako si mi izranjena
I nemilo nagrđena!

Oči, pram kim sunca jasnost
Mogaše se zvati tamnost,
Vaš preslatki pogled gdje je?
Ah! umro je, već ga nije!

Usne lijepe i rumene,
Žući octom natopljene,
Kako vaše rumenilo
U blijedost se promjenilo!

Ajme, ruke provrćene!
Ah, i noge probijene,
Kako ste mi požutile
I blijedoću izgubile!

Ajme, boče otvoreni,
Mrtvu s kopljem probodeni,
S desne strane počimavši,
Pa kroz srce protjeravši.

Bože! čudne nemilosti,
Bezakonja i tamnosti,
Te ni mrtvu ne prostiti,
Već Te tako nagrditi!

Što si ikad učinio,
Il kriv komu kadgod bio,
Mili Sinko, srce moje,
Kad Ti ne znaš za grijeh što je.

Kad si mudrost Svemogoga,
Razum, bistvo, Sin istoga,
Ter pomislit ko bi smio,
Da si ikad sagriješio?

Pak nut što Ti učiniše,
Kako l' zlobno umoriše,
Gore, nego zlotvornika,
Neg' najgoreg razbojnika.

Ružo jednom prerumena,
A sad krvlju poškropljena,
U što si se okrenula,
Kako si mi uvenula!

Premda mrtav, sad kakvo je,
Ti jur vidiš, srce moje,
Kako pliva u gorkosti,
Kako puca od žalosti:

A najvišu sada čujem,
Jer se s Tobom razlučujem,

Buduć da Te pokopati
Ima Tvoja tužna Mati.

Ja ostajem istina je,
Jer ovako hoćeš da je;
Al mi možeš razumjeti,
Kakva ću Ti odsad biti.

Ti bo jesi duša s kojom
Dišem jadna, a ne svojom,
Nit bi duh moj sad živ bio,
Da ne budeš Ti hotio.

Sinko lijepi moj, oprosti,
Ako ne znam već zadosti:
Ne znam, jer mi tuga cijepa
Srce, dušo moja lijepa.

Gorku premda u jauku,
Blagosivljem Tvoju muku,
Jer su duše otkupljene
I od ropstva izbavljene.

Oče vječni, svemogući,
Ja već reći neznadući
Velim samo: Hvala Tebi,
Jer Svog Sina primi k Sebi."

PISAC:

Pokle Ivan, njen sin novi
Za grob svaka prigotovi,
Novoj Majci pokloni se
I ovako oglasi se:

IVAN:

„Ja znam, Majko, kako ti je,
Al plakati korist nije;
Jer da bude On hotio,
Ne bi sada mrtav bio.

Ljubav ovo sve djelova,
Kojom tamni svijet milova,
Tako za svijet otkupiti,
Htjede gorku smrt trpjeti.

Sama vidiš kako mi je,
Nit znam pamet moja gdje je;
Jer me tuga obuzela
I žalost me nadvladala.

Al se, Majko, ustrpimo,
Volji Božjoj priklonimo;
Ti znaš ovo učiniti
Bolje, neg' ja zamisliti.

A sve ovo ti si znala,
Još kad si Ga na svijet dala;
Nit je tebi smrt Njegova
Koja čudna stvar iz nova.

Svi plačemo, kako znamo,
Jer mlohavu put imamo;
Al se opet ustrpimo
I tužiti prestanimo!

Dostoj nam se tijelo dati,
Da G' idemo pokopati,

Jer se sunca jasnost skrila
I noć jurve pristupila."

PISAC:

Dokle Ivan govoraše,
Majka s pomnjom njeg slušaše;
A govorit kad prestade;
Tužeć Sinka njim predade.

Kad na ruke Njeg' primiše,
Običajna učiniše:
S čašću, koja pristojaše
I njih Meštru hotijaše.

Mirhom tijelo obloživši,
Pak u platno obavivši
U grob novi sahraniše
I kamenom zaklopiše.

Buduć ova dospivena,
Ne bi žalba dovršena;
Jer premda se prilagahu,
Slabost shrvat ne mogahu.

Žaleć dakle Majka Sina
I tužeći sva družina,
Svak otidje svojoj kući,
Uskrsnuća čekajući.

Zaglavak

Jesi l', puče, razumio,
Kakav plač je ovdje bio,
Komu l' rijeke suz' ne bijahu
Tad provrile iz očiju?

Uzrok tko bi od ovoga
Događaja žalostnoga?
Tko li Majku Božju čini
U tolikoj bit gorčini?

Drugi nije, neg krivine,
Grijesi, zloće, opačine,
Koje bjahu počinjene,
A i od nas ponovljene.

Grijeh nemili dakle ova
Sva kolika uzrokova;
I da nije grijeha bilo,
Ne bi s' ovo dogodilo.

Ter će griješit tkogod smjeti,
U napredak i činiti,
Sin šta radi Svemogoga
Na smrt dade seb' istoga.

Ah! već neće grijeh prokleti
Našem Bogu nas oteti;
Niti ćemo uzrok dati,
Da nas može nadvladati!

Mlohavi smo, istina je,
Jer nevoljna put slaba je,
Ali ćemo svaka moći,
Kad nam budeš Ti pomoći.

Naš Isuse s nam' upravi,
A sve grijehe zaboravi,
Za koje si krv prolio
I pogrdnu smrt podnio.

Svi Ti hvale uzdajemo,
A od njih se svi kajemo.
Gdje neharni dosad bismo
I s njima Te uvrijedismo?

Više možeš Ti prostiti,
Istom ako budeš htjeti,
Neg' je čovjek sagriješio,
Još odkad je stvoren bio;

A htjet hoćeš, jer nam Tvoje,
Milosrđe obilno je
I vrh sviju djela Tvojih,
Ono prvo mjesto broji.

Prosti dakle, jer molimo,
Kajemo se i volimo
I smrt istu svi primiti,
Neg' Te više uvrijediti.

Al jer dare podjeljuješ,
Sve po Majci koju štuješ:
Majko slatka, reci svomu
Sinu: „prosti puku Tvomu!

On je cijena krvi Tvoje,
A glasnik je slave moje.

Da je griješan, istina je,
Al mu prosti, jer se kaje.
Već Te neće uvrijediti,
Nit neharan odsle biti,
Buduć ljubav jur poznao,
Koju si mu pokazao".
Ako budeš ovo reći,
Svaku ćemo milost steći,
Jer zna Sin tvoj, kako mati
Imade se poštovati.
Znamo, nema konca Tvomu
Milosrđu velikomu;
Nit je Tebe tko molio,
Da pomožen nije bio.
Majko dakle Isusova,
Moli da nam smrt Njegova
Grijeha bude otpuščenje
I duševno svim spasenje.

* * *

A sad, koji vas svijet stvori
Vas obilno pomogao!
I koji vam raj otvori,
Svoj blagoslov svim nam dao!
Jeda biste dok živite,
Vazda s njime prebivali,
A za time kad umrete,
Njega s Majkom uživali!
Amen.

Nekoliko napjeva

iz Bosne:

Za Pisca.

(Fojnica)

I.

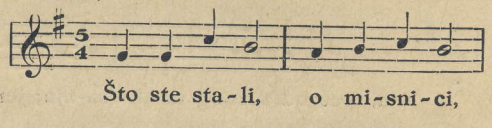

(Kreševo, Kiseljak)

II.

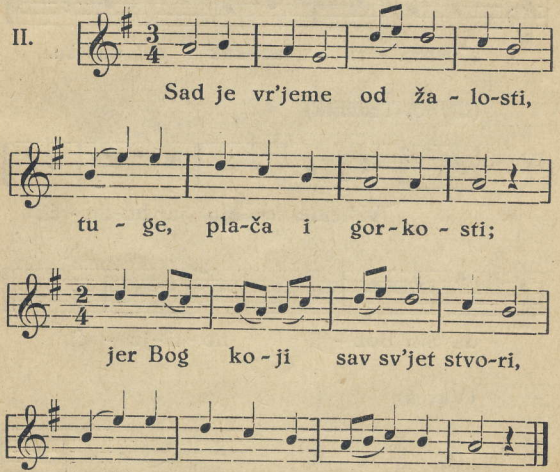

(Kreševo)

III.

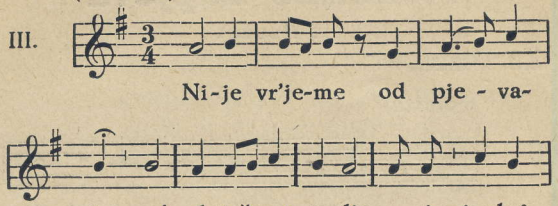

(Livno, Travnik)

IV.

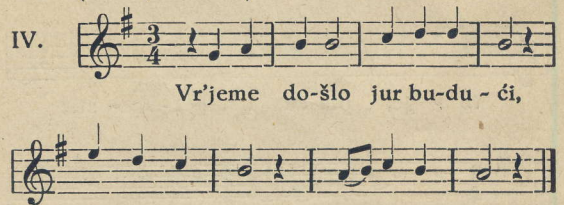

(Vareš)

V. a

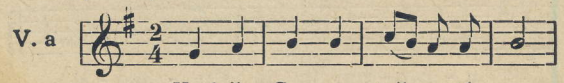

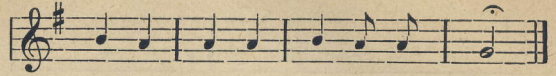

(Vareš)

V. b

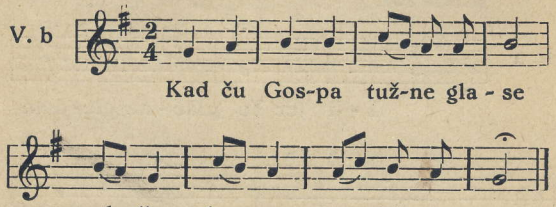

Za Isusa, Gospu i Ivana.

(Fojnica, Travnik)

I. a

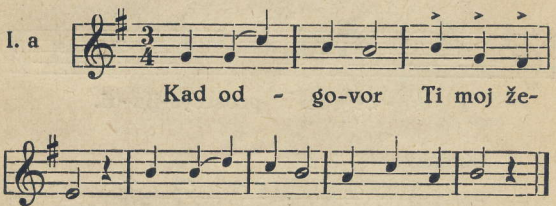

(Fojnica)

I. b

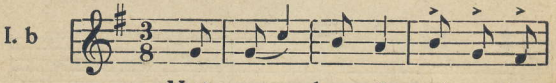

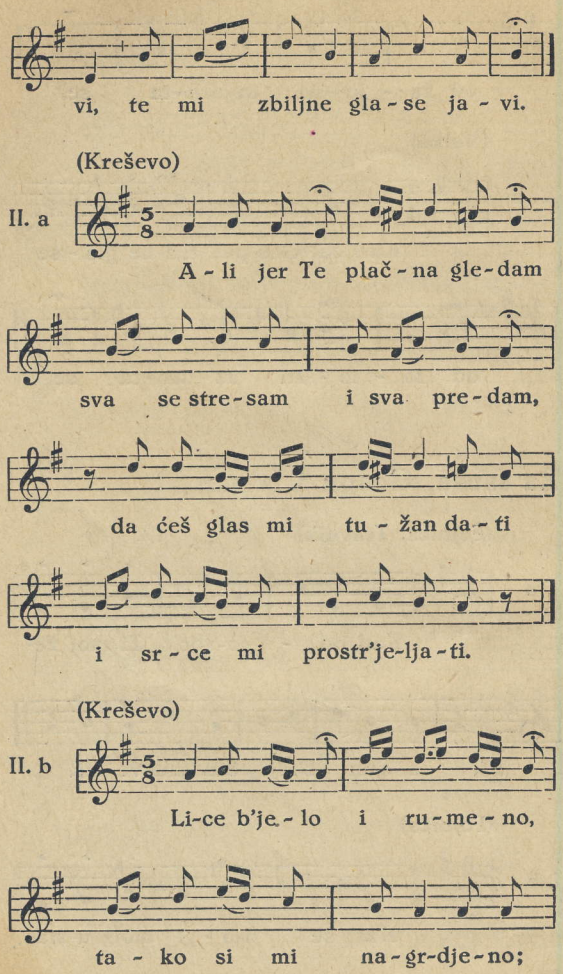
vi, te mi zbiljne gla - se ja - vi.
(Kreševo)
II. a
A - li jer Te plač - na gle - dam
sva se stre - sam i sva pre - dam,
da ćeš glas mi tu - žan da - ti
i sr - ce mi prostr'je - lja - ti.
(Kreševo)
II. b
Li-ce b'je - lo i ru - me - no,
ta - ko si mi na - gr-dje - no;

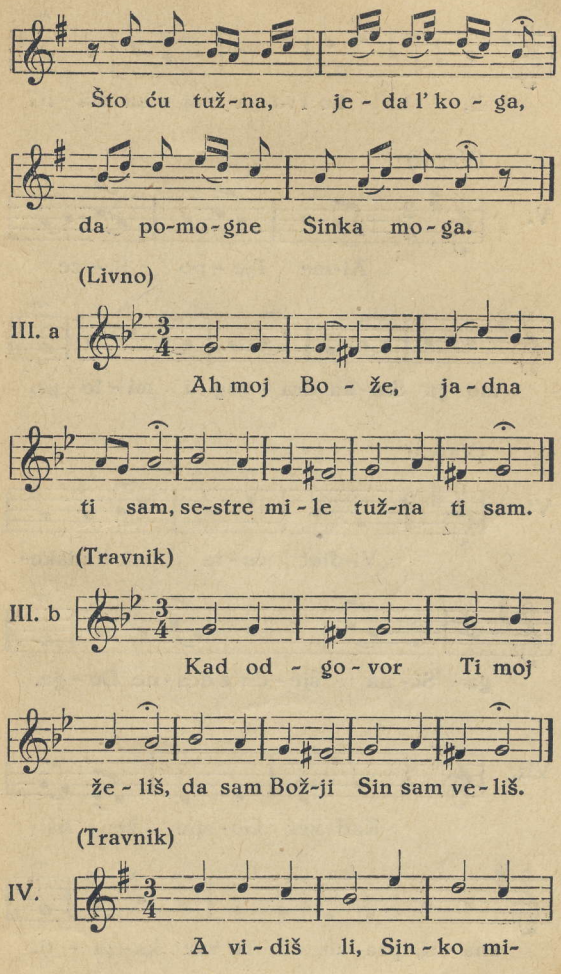
Što ću tuž - na, je - da l' ko - ga,
da po-mo - gne Sinka mo - ga.
(Livno)
III. a
Ah moj Bo - že, ja - dna
ti sam, se-stre mi - le tuž-na ti sam.
(Travnik)
III. b
Kad od - go - vor Ti moj
že - liš, da sam Bož-ji Sin sam ve - liš.
(Travnik)
IV.
A vi - diš li, Sin - ko mi-

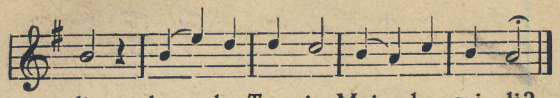

(Vareš)

V.

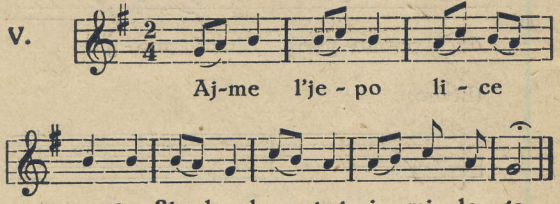

(Vareš)

VI.

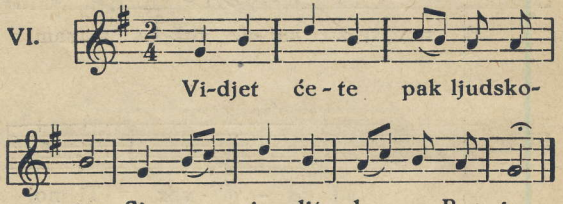

VII.

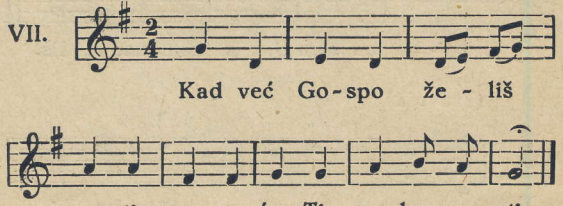

Najukusniji i najjeftiniji molitvenik jest

BISERJE SV. ANTE

U njemu se nalaze sve pobožnosti na čast sv. Anti, jutarnja i večernja molitva, misne molitve, molitve ispovijedne i pričesne, molitve i litanije Srca i Imena Isusova, Gospine, sv. Josipa, sv. Franje, sv. Terezije, Svih Svetih, te pjesme za veće crkvene svečanosti itd.

Cijena mu je prema vrsti uveza ova:

Uvez u platno sa crvenim rezom D 15
Uvez u platno sa zlatorezom D 25
Uvez u finu šagrin-kožu s zlatorez. D 35

U ovoj cijeni uračunano je pakovanje i poštarina.

Naručuje se kod Uprave

Glasnika sv. Ante, Sarajevo

Svake godine neizostavno nabavite za Vaš dom, najprimljeniji

Kalendar sv. Ante

Da je taj Kalendar zaista naš vjersko-nacionalni najprimljeniji Kalendar rekla je cjelokupna naša katolička štampa, a svjedoči to i njegova velika raširenost po svim kutevima naše države. Uza svu opsežnost (oko 200 stranica) stoji — s poštarinom zajedno — samo 10 din.

Naručuje se koncem i u početku svake godine kod Uprave Glasnika sv. Ante, Sarajevo, I./264.

Jedini, najrašireniji i najbolji mjesečni list za širenje slave sv. Ante u našoj domovini jest

GLASNIK SV. ANTE

Izlazi u Sarajevu svaki mjesec na 32 stranice. U njemu se nalaze lijepi i poučni članci, zgodne pripovijesti, crtice iz života svetaca, lijepe slike, vijesti iz kat. života, zahvalnice itd. Svaki pravi štovatelj sv. Ante treba biti pretplatnik i revni širitelj njegova Glasnika! Stoga ga za se naručite i drugima preporučite! Svoje mile i poznate pretplatite na Glasnik sv. Ante! To sigurno možete, jer godišnja pretplata iznosi samo 15 din., a za inostranstvo 30 din.

Sve narudžbe šaljite na adresu:

Uprava Glasnika sv. Ante
Sarajevo, I./264.